

אתי היקרה מכול, פגשתי אותך לראשונה כקצין צעיר בחטיבה 188, באמצע שנות ה-90, בעליקה כמובן. אני זוכר עד היום את המפגש הזה ועד כמה שהוא היה משמעותי עבורי, כאשתו של יצחק בן-שהם, המח"ט הגיבור במלחמה, ומהר הבנתי את עומק הנוכחות ואת המשמעות שלך, לא רק כאשתו של... היית כדי להנצית, אך היית לא פחות כי רצית להמשיך להיות חלק מאיתנו, בתפיסתך ובפועלך. מאז ועד שסיימתי תפקיד מג"ד בחטיבה, היית שם איתנו. בכול מפגש, בכול טקס ותמיד, אבל תמיד, עם חיוך קבוע, צחוק מתגלגל, חיבוק אוהב ומסר ערכי. הקמתם והובלת כול השנים את עמותת ברק ועשית זאת בקנאות רבה, עמותה אשר פעלה להנצחת הנופלים החטיבה, ותמיד היית בעיניי וברוחי – האימא של החטיבה! כשחזרתי לפקד על החטיבה, רציתי אותך שוב איתנו. רציתי עבור הקצינים הצעירים את החוויה שלי כמ"פ. אז לראשונה התוודעתי לקרב החדש שלך. חלית, לחמת, החלמת ושוב הוא חזר. "סרטני", כך קראת לו. כול כך מאפיין אותך. להביט בשחור ולצייר בלבן – אופטימית תמיד כהרגלך. לפני כחודשיים נאחזתי בגעגוע, הבנתי שאת נלחמת ורציתי לבוא לקבל, לתת חיבוק, ויצאתי כול כך מעודד מהמפגש! אמרתי לעצמי, וואלה, היא עוד תנצח שוב!!! ואז הטלפון עם הבשורה המרה... אתיילה,

אישה מברזל, נעוצה בגורל העם ומדינת ישראל, שהקריבה את היקר לה, אך הפכה את האבדן לרווח גדול ושליחות בחיים. אישה עם טמפרמנט צבעוני וססגוני כול כך, עם חיבוק חם כול כך! חטיבה 188 לדורותיה מצדיעה לך על פועלך, אישיותך, ובעיקר על מה שהיית בעבורנו. כפי שאיזיק היה מפקדנו, כך גם את הובלת במעשים את רוח החטיבה. למתן והמשפחה היקרה, אתכם בצערכם הגדול! נוחי על משכבך בשלום, לוחמת יקרה, אוהבים ומעריכים מאוד, נזכור אותך לעד.

גל שוחמי, תא"ל

מאוי"ג 319

מפקד קורס מ"פים מג"דים